

Fødselsdagshilsen til Inge Kleivan

Af Måliâraq Vebæk

Kære Inge

Da jeg er sikker på, at alle »de andre« vil skrive om dine videnskabelige bedrifter, vil jeg skrive om dig som et almindeligt menneske, selv om du vist aldrig har været et helt almindeligt menneske. Jeg vil gerne fremhæve, at selv en stor videnskabsmand/kvinde har et hverdagsliv, og den side af livet har efter min mening en ikke ringe betydning. Derfor lidt om den side af dig, som jeg kender til.

Hvornår jeg så dig første gang husker jeg ikke. Det jeg husker meget klart er, at jeg en dag for mange år siden gik efter dig og din mand Helge på vej til Nationalmuseet i København. Jeg måtte jo have truffet jer tidligere, siden jeg skyndte mig frem for at hilse på jer og snakke med jer. I så meget unge ud, unge og forelskede, gik med hinanden i hånden og så af og til på hinanden. Jeg tror det var forår.

Jeg var begyndt at arbejde lidt sammen med min mand, som var inspektør på Nationalmuseet, så min vej gik ofte mod museet. Jeg vidste, at I begge arbejdede med etnografi, du på Nationalmuseet, men hvor Helge arbejdede hu-

sker jeg ikke. Men jeg husker, at hans interesse for Grønland og grønlændere var enorm, så vi kom hurtigt på bølglængde.

Senere arbejdede vi sammen, da vi dannede SIUMUT DANMARK sammen med Kaj Kleist og Juaakka Lybert. Da du, Inge, som regel kom sammen med Helge, lærte jeg dig godt at kende, og du var heller ikke bange for at komme frem med din mening.

Privat traf vi heldigvis også hinanden. I boede et sted nordpå, og en af de sammenkomster jeg husker bedst var en søndagsmiddag. Der traf jeg provst Åge Bugge og hans kone Valborg. Det blev jeg meget glad for, fordi Bugge var min øverste chef i Grønland, da jeg var lærer deroppe under krigen, og på det tidspunkt havde jeg ikke set ham i flere år.

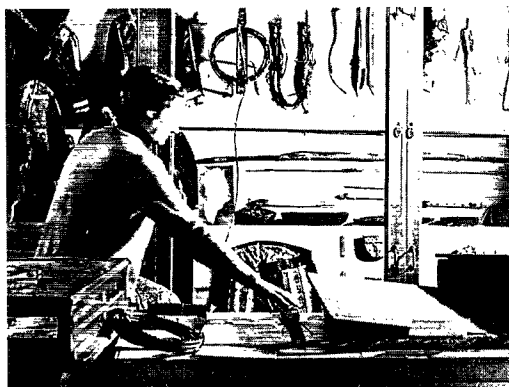
Senere kastede jeg mig lidt mere over eskimologien, og derigennem fik vi lidt mere med hinanden at gøre. Det vil imidlertid føre for vidt, hvis jeg her skulle redegøre for alle de gange, du har hjulpet mig, hvorfor jeg vil holde mig til det mere private.

Jeg vil aldrig glemme en rejse vi to havde sammen til Mariehamn på Åland til et nordisk etno-arkæologmøde. Fra selve mødet husker jeg ikke meget, men hjemrejsen derfra står stadig lyst i min erindring. Efter afskedsfesten skulle vi tidligt næste morgen flyve med en meget gammel helikopter til Stockholms lufthavn Arlanda. En meget kraftig passager tog plads, og sædet brød sammen under ham, men efter en hurtig reparation kom vi afsted og ankom i god behold i Arlanda med en ret lang ventetid på afgang mod Kastrup. Vi havde rigelig tid til en god snak om meget og meget, og den oplevelse vil jeg aldrig glemme.

Tak Inge for din altid store hjælp-somhed. Jeg ved, at jeg altid kan ringe til dig og høste af din store viden.

Kærlig hilsen

Máliáraq

Herover: Den eskimologistuderende som studentermedhjælp på Etnografisk Samling, Nationalmuseet. Og nederst: Inge Kleivan på klipperne et sted i Sydgrønland, sikkert med en informant omgivet af deres børn.

